

Thomas Ragvaldinpojan arkkiveisu Anna Rogelin muistoksi.

Herran armo-muistutuxen kautta, Christillinen ja sydämellinen

Jälkimuisto, Elämästä ja kuolemasta,
Meidän rackaalle Christi-Sisar vainajallemme,
Sille eläisänsä kunnialliselle ja Jumalan mielen jälkeen, sekä omansa
että myös lähimmäisensä sielun autuudesta murhetta pitäneelle,
Karvian pitäjältä, Ala kylän, Rokelin talosta

Anna Mickelin Tyttärelle,

Joka vissisti autuaallisella hetkellä Herrasa jo täältä edesmennyt on,
Vuonna 1784.

Christillisestä rackaudesta, ehkä paljon puuttuvaisesti niiden suhteen
jotka tyynnemmin hänen tilansa, sekä hengellisten että ruumiillisten
asiain puolesta ulostoimitta ymmärtävät. Viidesä osasa kokoon pantu
yhdeltä mailmasa matelevaiselta jäseneltä Turuusa. C. R. D.
Vasasa, Prändätty 1785.

Ensimmäinen Virsi.

Hänen omasta tilastansa, joka taitaan veisata nuotilla kuin: O!
kuinga ihanat...

Jo kuuluu todexi, Ett sairas terveexi On paratt' ruumiillisest'; Vaan
sielu hengellisest' Oli jo armon ajaas Juur terve ruumiijn majas.

2. Siltä kuin haavoittaa Ja myös voi parata, Jesus se läkär' paras,
Omians on auttaan harras; Nijnkauvan hänt' itse valmist' Ett'
morsiamexens kaunist'.

3. Ehk' elons aikana, Makais kuin kuollunna; Mutt' ei oll' pijka
kuollu, Vaick' joku olis luullu, Jesus sen mailmas' todist, Kuin hänen
taivaas' omist.

4. Nyt hyvin hänellen Kävi, sill Jesuinen, Jok' ombi kaikkein
korkein, Tuhanten seas kaunein, Omisti ystävänsä Ja piti tykönänsä.

5. Kuin kihlans annoi häll' Rippuisans ristin pääll', Silloin kosk'
synnit kannoi; Taivaan maan välill, sanoi: Se on jo lapsen täytett',
Sun asias hyvin päätett.

6. Sentähden noutamaan, Morsiantas ottamaan Tuli, pois suurest
vaivast, Ylkänsä Jesus taivaast, Puetti autuudella; Kruunaisi
jaspixelle.

7. Näit kihloi' uskosa, Sydämens arkusa, Henges katseli toivos,
Kuningan Drotning uskos; Häävaatteit kyllä kaunit, Kuin Jesus hälle
valmist'.

8. Joill' hän siel kävele, Ja itseens näyttele, Kolminaisuudell'
Pyhäll', Engeleill ett muill' ylhäl', Taivaan hääjoukoll kaikell;
Mahdam tääl' Herraa palvell.

9. Kuin hänkin Herran työt', Raskaast' tek' päivät yöt, Jo
toistakymmend' vuotta Mielelläns, ja ei suotta, Ristiä kannoi kovaa,
Josa Jesus lisäis voimaa.

10. Rackaimmall' kädelläns Autt' sisar'tytärtäns, Suuremast pääst
its' kannoi, Näin hälle avun annoi, Omalle Morsiamellens, Nyt
taivaan kuckaisellens.

11. Kuin ol' tääl' ahtaasa Sielunsa vahdisa, Ettei ol's kolme koiraa, Oma sydän, satan, mailma, Varaasta saanut sitä; Ehkei moni tunne niitä.

12. Häll' tuskis tykönäns Ol' Jesus ystäväns', Ja katsoi piijkans nöyryyt', Sit' hengellistä köyhyt', Kuin oli kerjäävällä Kuningaan tyttärellä.

13. Hän henges' painavast' Puhui, veisais usiast, Ei totuutta myös salann', Mont' sai häld' muisto-palan, Ehk' harvat tykönänsä, Pitä nyt mielesänsä.

14. Kuin vaimot aamulla, Christuksen haudalla Engelein edes saarnais', Nijn teki hän täs' mailmas', Sanoill' juur' jylisevill', Herralle otollisill'.

15. Nyt herckui' korkian, Syöd leipää Jumalan, Hän saa siel sitä vastaan, Ei ne siel puutu koskaan, Elämän lähteest juopi Terveytt', sen Jesus suopi.

16. Hän ristimaljast myös Katkerast, itse työs, Sai maistaa sisällisesti, Sielus' ja ruumillisest; Nuoruuden kukoistuxes Ol' Herra koetuxes.

17. Tott' vaivans edestä, Saa Herran kädestä, Kyll monen kertaisesti; Isäldä lembiästi, Se ilon, Taivaas siälä, Jot' toivoi uskos täälä.

18. Juur nijnkuin virralla Taivahan mannalla Jesus hänt' ilahuttaa, Itselläns kunnioittaa, Hän kelpais Jumalalle, Ei annet' mailmalle.

19. Näin ylkä iloisin, Ja sulha suloisin Talutti toista tietä, Tahdoi häll' talon tehdä Taivaasa Isän kodos', Ja ei tääl' mailmas oudos.

20. Siell' puku annettijn, Emännäx hankittijn Karitsall', ihanaxi, Kyll' kirckaaks paistavaxi, Tavaroit' hallitsemaan, Jesusta rakastamaan.

21. Tääl' ol' hän pilkasa, Nytt Taivaan kunniasa; Mont tuhat korkiambi, Kuin tämän mailman lapsi, On pidois suurimmasa, Ja ilois turhimmasa.

Toinen Hänen rackaitten Vanhembainsa hyvästi jättö virsi
Veisataan kuin: Jo aivan läsnä aika on...

O! kuinka paljon parempi On kuoll'- kuin syntym'-päivä Jumalan lapsill' autuambi, Jotk uskostansa elää; Sijs taidam sanoo todella: Tääl'd' ruumijn puolest' kuollemma, Vaan elä saamme siellä.

2. Hän täs' viel' jälkeen jääväisill' Puhuu, mutt tapans kautta, Herran armosta vanhemmill, Ensist kuin saatit hautaan, Surull' ja iloll' majastans, Heill' sielt' hän tahtoo sano kans: Hyvästi rackahani.

3. Vanhemban hyväntahtoiset! Kuin olitte mua vastaan, Ja ruumillisest holhoisit', Nyt viel teit tahdon muistaa Kaiken hyvyden edestä; Totuudes, rackast mielestä Sanon parannus tehkää.

4. Sitä teill' aina ennenkin Ilmoitin rackaudest, Sill sijt ol' raskas mieleni, Etten mä vastaudest Syntymä vaivaa havaan' teis, Kuin oman tunnon raskax löis, Jot' Jesus itse vaati.

5. Sydämmen muutost sisällist, Henges ja totuudesa, Murhetta Herrall' mielihist, Jot' saadaan Jumalasa; Ah! koetelkaat tuntonne, Jos olett' autuudestanne Herras vakutett' ajaas.

6. Ah! kerran tämä hetki tott', Kyll silmänn' aukasepi! Ei taid' oll' kaukan, vaan juur koht Post' tykön joutuneepi; Ah! laittakaat nijn Herrasa! Ett juoxett' hyvin kiistata Ja palkan saisitt' parhan.

7. Kuin päivä rupee koittamaan, Ah! ettei pimiäx käännys! Ja raskas sumu nousemaan, Ettet' pyörryxijn näännys! Ah rukoilkat te Jesusta, Ett' osallisex Taivaasta Tulisit' tääl ja siellä.

Kolmas Hänen rakasten veljeinsä, ynnä vaimoin, lasten ja sisarensa, hyvästi jättö.

Veisatan kuin: Ah Herra älä vihasas...

Hyvästi jääkää veljen kax, Puolison kans ja lasten! Yx sisareni myöskin ratk'! Herra on kutsun käsken: Tulkaat kaikki mun tygöni, Nijn on myös lupa teilläkin, Tull' armoo kerjäämähän.

2. Avatkaat Herran sydänkin, Se runsas armonaitta! Ruvetkaat vaatteens liepeisiin, Joka voi, tahtoo, taitaa, Iloiten vastaan otta nijt', Aikanans syntins tuntevit, Jo ennen vijmeist hetkee.

3. Vaan kuin katumus hiljaisex Säästetään, suruttomast, Nijn tulee aika hätäisex, Ei enää ennät' palat', Kosk taudis kyll on tekemist, ei apuu myöskän ihmisist. Käändykää Herran puoleen.

4. Ah! silloin paljo sanomist' Olis, kuin tuoni tulee, Tunnos monenkin tekemist, Vaivainen kuin nijn kuolee, Ett' arm' on pojes otettu, Puheest suu kijnni lukittu, Värisee myriseepi.

5. Ettei ol' sopin asiaans Jo ennen keräjätä, Duomari heill' on vihoisans, Ah! surkiata hätä; Ei ole joka autapi, Sois kyll' ett lahjat kelpaisi; Mutt' ei ne auta enää.

6. Laittakat että asiann' Jo ennen keräjätä Sovitte, kansa Jumalan, Ei sitt ol' yhtän hätää, Kuin Duomar Jesus tuttavax On tullut, asiat parahax Sovittaa, ja ei soima.

7. Hän on jo velaan maxanut Nijden edest, kuin suree; Heill viat andex andanut Joidenga sydänd' puree. Ah autuas käs kattilas On armon ajaas kiehumas; Katuu ja uudest' syndyy.

8. Se tervellinen sauna on, Kus' sielu puhdistetaan; Sijn tulee itsens tundohon Ja luondo uudistetaan Jesuxen kovan saunan kautt', Kuin kuollesans nijt eloon autt' Jotk Hänes elää, kuolee.

Neljäs Josa hän eronsa otta, nijnhyvin muista sukulaisistansa kuin luonnollisista ystävistänsäkin.

Veisatan kuin: Ah surutoin, koskas synnistä...

Vielä myös kaikki jälkeen jäväisensä, Sukuns ja muutkin mailmas ystävänsä Jättä nyt hyväst' haltuun Jumalan; Elon ja kuollon Herran korkian!

2. Viel käden kändöön teillä aika liene, Ehk ei sit' kukaan vissist sanoo tienne, Sentähden kukin teistä valvokon! Ja aikanansa eteen katsokon.

3. Jos Herra tulee ehtoost', puoliyöstä, Jok' olett' lakann' pimeyden työstä, Eli jo vipy kukon laulamaan, Taik' vielä aina päivän koittamaan.

4. Löydäsk' hän sillon teitä valvomasta; Ah! ettei synnin unta makamasta; Ettet' vaan olis nijsä julmis töis Joista sitt' kärsij saisit pimiöis öis.

5. Ah! kääntymystä totta tarvitahan! Jos autuaxi tulla mahdetahan, Nijn pitääpi nyt jo Manassen kans Ja Publikanin myöskin ajallans.

6. Rindoinsa lyödä, heidän tavallansa, Tuta ett' olett' exyn' lampahansa, Poikenneet pojes hyväst' paimenest, Sijt rackahasta Herrast' Jesuxest'.

7. Joka teit tahdois kuollost' elämähän, Ennen kuin lähdet' surkeut' näkemähän, Ah! Ei hän tott' sit' soisi kellengään: Herät heit Jesu näkeen, ymmärtään!!

Viides Hyvästi jättävä muistutus, niijn hyvin julki suruttomille, kuin takaisin langenneille, ja myös ulkokullatuilleckin.

Veisataan kuin: Ah! mik' ombi elom tääl?...

Surutomat viimeisex, Ja kaik ulkokullaiset Hyväst jättä, niijn myös net, Jotk' on armost langennet.

2. Herra! jumalattomat, Synnis umbi sokiat, Talut' ennen takaisin, Kuin he menee helvetiin.

3. Pitkin tietä laviaa, Siel on susi kauhia, Perkel vastaan ottamas, Herran viha polttamas.

4. Älä Herra järvehen Päästä heitä tuliseen, Josa ijät myrisee Lohikärme pistelee.

5. Anna heidän maistaa tääl, Kovast omantundoins pääl, Esumaku helvetist, Ett he vaaran välttäisit.

6. Suo ett armon ajasa Itsens omis tunnoisa Duomitsis jo totuudes; Ei sit' Herra oikeudes.

7. Heitä enä tuomitsis, Jesus sen niijn toimit its, Jos vaan uskos ansioon Turvais, välttäis Tuomion.

* * *

8. Te myös henges alkaneet Ja sitt' lihas päättäneet, Jouduit' ulkokullatuix Häjyld hengeld voitetuix.

9. Tulit' sitte kavalax Paljo kauniist puhuvax Entisestä tiedostan', Vaan ei tästä tilastan'.

10. Näin on käyn' heill' ajaallans, Kuin its' Jesus sanoi kans, Ett he tulee surkiax, Seitsent' kertaa pahemmax.

11. Herran sanat soivat heill' Niijn kuin sill' Herodexell, jota Jesus nimitti Viekkahaxi ketuxi.

12. Oho palcka onnetoin, Jot' ei pelkä kelvotoin Herran vihan astia, Ehk' on sanast puhuja.

13. Hänen valdakundansa, Ei se paljais puheisa seiso, Mutt' vaan voimasa, Hengellises halusa.

14. Ah! sä Herra korkia, Saatanankin voittaja, Sido perkel' kahleill', Ansios voimall' pojes kiell'.

15. Ota hänen aseens pois, Ettei pahoin tehdä vois! Joihin kyllä turvaisi, Paljon sielui' murhaisi.

16. Herra Jesu! langenneet, Nosta, ojen exyneet, Palaut ennen takaisin! Kuin he täältä lähtekin!

17. Nuhtel' ulkokullatuit, Hengellisest' rijvatuit, Herran totutt' puhumaan, Sieluns yliits valvomaan!!

Sävelmävirret ovat nykyisen, vuoden 1986 virsikirjan mukaan seuraavat:

1 Virsi 200: Oi, kuinka ihana on huonees, Jumala...

2 Virsi 155: Jo Herran päivä läsnä on...

3 Puuttuu v:n 1986 virsikirjasta. Vuoden 1938 virsikirjassa virsi 266: Ah, älä, Herra, minua...

4 Virsi 615: Oi surutoin, niin varma menossasi...

5 Virsi 598: Millainen on elämä? Kärsimysten täyttämä...